

tager jo heller ikke i nogen Maade Sigte paa at komme Organisationerne til Livs, hverken til den ene eller til den anden Side; det, som vi gennem Lovforslaget ønsker at komme til Livs, er de Misbrug, som Organisationerne gørsig skyldige i, i de Tilfælde, hvor de tiltror sig selv Styrke nok til at kunne tilsidesætte alle Hensyn — og der findes jo desværre saadanne Misbrug. Det glædede mig at høre, at ogsaa det ærede Medlem Hr. Rode vilde være med til at bekæmpe saadanne Misbrug fra Organisationernes Side.

Jeg har taget Ordet ved denne Lejlighed for at redegøre for et Forhold, hvor en Organisation har begaaet Misbrug og Overgreb gennem en længere Aarrække. Dette har fundet Sted ovre i den Egn, hvor jeg er valgt, og navnlig i den By, som jeg repræsenterede gennem en Aarrække, nemlig Esbjerg. Det drejer sig om Fagorganisationernes Forhold til en anden Organisation, nemlig det saakaldte Kristeligt Dansk Fællesforbund. De Overgreb, som har fundet Sted paa andre Omraader, og hvoraf jo navnlig eet har været graverende og jo ogsaa har været Genstand for Omtale i dette høje Ting, nemlig Kolindsund-Sagen, skal jeg ikke her komme ind paa.

Dette Spørgsmaal om Fagforeningernes Forhold til Kristeligt Dansk Fællesforbund har jeg en Gang tidligere fremført i dette høje Ting, nemlig ved Finanslovbehandlingen 1910—11. Det er nemlig en Strid, som har været i over 25 Aar, og som var særlig akut omkring 1910—11 og sidst igen har været det for knap et Aar siden, da Sagen mellem de stridende Parter kom til at foreligge til Retsafgørelse. Kristeligt Dansk Fællesforbund har bestaaet i ca. 25 Aar og har lige fra første Færd været forfulgt af de socialdemokratiske Fagforeninger, mere eller mindre til de forskellige Tider og i de forskellige Byer. Navnlig i Esbjerg har der været en stadig fortsat Forfølgelse. I Aarene forud for 1910 var denne Forfølgelse ikke meget effektiv. Det var navnlig Murerforbundets Medlemmer, der ikke vilde arbejde sammen med Medlemmer af Kristeligt Dansk Fællesforbund, men udenfor det nævnte Fag gik det nogenlunde.

I 1910 brød det for Alvor løs, idet man foruden den almindelige Blokade søgte at bringe et nyt Forfølgessystem i Anvendelse. Kommunens Elektricitetsværk har nemlig Monopol paa Indlæg af Stik- og Maalerledninger, og nu kunde man i 1910 ikke faa Elektrikerne ved Elektricitetsværket til at arbejde paa de Bygninger, hvor Kristeligt Dansk Fællesforbunds Medlemmer var beskæftiget. Følgelig kunde de elek-

triske Indlæg i disse Ejendomme ikke blive udført, til stor Gene ikke alene for dem, som opførte disse Bygninger, men ogsaa for Ejerne og Lejerne. Men efter at Kristeligt Dansk Fællesforbund havde rettet en Henvendelse til den daværende Indenrigsminister om Bistand overfor disse Overgreb, og fordi Socialdemokraterne paa dette Tidspunkt ikke var i Flertal i Byraadet, formede Stillingen sig efterhaanden saaledes, at Elektrikerne ikke kunde opretholde Blokaden. Den varede en 3—4 Maaneder, men efter den Tid maatte man gaa i Gang med Arbejdet paa de omtalte Ejendomme. Dermed var Brodden taget af Konflikten, og Striden ebbede efterhaanden ud, saa det igen kun blev en Strid mellem Murerforbundet, der ikke vilde arbejde sammen med Kristeligt Dansk Fællesforbunds Folk.

Saa gik det gennem en lang Periode forholdsvis fredeligt. Kun nu og da blussede Striden op i enkelte Fag, i Tilfælde, hvor Fagorganisationerne mente at kunne skade de andre. Men i Efteraaret 1924 fik Kristeligt Dansk Fællesforbund uden at ane, at der var noget i Gære udover den sædvanlige Gnidning, fra De samvirkende Fagforbund og Murerforbundet i Esbjerg et Par Skrivelser om, at man ønskede at komme i Forhandling med dem. Man fik under 17. Oktober en Skrivelse fra De samvirkende Fagforbund om, at man ønskede at optage til Forhandling Spørgsmaalet om Overenskomster om Løn- og Arbejdsforhold i Esbjerg — jeg beder bemærket, at der kun var Tale om Løn- og Arbejdsforhold —, og Dagen efter fik man en Skrivelse fra Murerforbundet i Esbjerg om, at de ønskede optaget Forhandlinger om de samme Spørgsmaal. Paa Opfordringen i Skrivelsen om Forhandlinger om Løn- og Arbejdsvilkaar svarede Kristeligt Dansk Fællesforbund, at man var villig til at optage en Forhandling om disse Spørgsmaal og om, hvad der ellers kunde være at forhandle om, men man meddelte samtidig, da man i Aarenes Løb havde haft saa mange Forhandlinger med Fagforeningerne, som altid var strandet paa en bestemt Ting, nemlig at Fagforeningerne som Betingelse for Fred og god Forstaaelse forlangte, at Kristeligt Dansk Fællesforbunds Folk skulde indmelde sig i Fagforeningerne, at hvis dette ogsaa denne Gang skulde stilles som Betingelse, ansaa Kristeligt Dansk Fællesforbund det for tidsspildende at optage nye Forhandlinger, thi denne Betingelse vilde man under ingen Omstændigheder gaa ind paa. Saa kommer der Svar, baade fra Murerforbundet i Esbjerg og De samvirkende Fagforbund, der, om jeg saa